

Vacsora

kilenc főre

Novella

Ruby Sam

Ruby Sam

Vacsora

kilenc före

Ruby Saw
Vacsora kilenc főre
Álomfogó 4.
Novella

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó
Elérhetőségek: +3620/461 -0685
info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-012-8

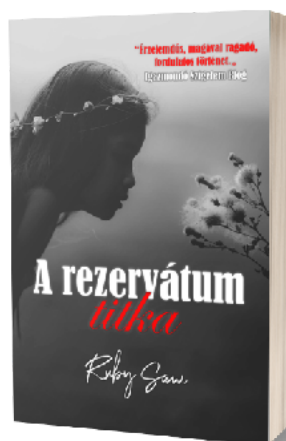
ISBN Mobi: 978-963-586-013-5

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó
2021

Kapcsolódó könyv:

Plusz olvasmányok:

"Az élet mindenki számára egy feladat. Ha a test meghal, a lélek tovább él, mi legalábbis így gondoljuk. Az én feladatomban ebben az életben az volt, hogy megtanuljam, hogyan kell élnem. Én is, mint a legtöbb ember, magától értetődőnek tartottam, hogy mindig mindenem meglesz, függetlenül a hozzáállásomtól. Nos, ez nem így van. Mindenért meg kell dolgoznunk. Legyen szó munkáról, kapcsolatokról, személyiségről. Fejlődni csak úgy lehetsz képes, ha előbb magadban tisztázod a dolgokat. Ha te nem lépsz a változás felé, akkor ő nem fog magától odasétálni és megvergetni a válladat.

Az életed egyedül rajtad múlik, neked kell tenned azért, hogy jobb, élhetőbb legyen, nem másnak.,,

Ralph

Az élet család nélkül lehet jó, de mit sem ér. Eltelt körülbelül három év, mióta megtörtént a baj rezervátum környékén. Sosem gondoltam volna akkor, hogy majd békében fogok élni. Nagyon mélyen érintettek a történetek, leginkább azért is, mert elvesztettem az anyósomat, az egyik gyermekkori barátomat, és úgy tűnt, hogy a húgomat is. A testvérem hála istennek épségben meglett, azóta pedig töretlen a családjunk.

A problémáim eltörpültek az itt történetek mellett. Nagyon régen kezdődött, amikor azt hittem, nem vagyok férfi, mert nincs munkám, és nem tudom eltartani a családomat. Kirúgtak az akkor biztos pontnak számító munkakörömből, mert gyenge láncszem voltam, és ugye azokat veszik előre, ha leépítésre kerül a sor. Hónapokig voltam munka nélkül, pedig lett volna lehetőség, de annyira magam alatt voltam, hogy meg sem láttam ezeket.

Flower és köztem pedig romlani kezdett a viszony. Ellustultam, nem beszéltem a gondjaimról, csak egy púp voltam a hátán, nem pedig a férje. És ez a sok negatívitás rátelepedett a lelkemre, elsötétítette teljesen. Egyik este pedig majdnem olyat cselekedtem, amit sosem bocsátottam volna meg magamnak. Sosem tudnám bántani őt, de akkor megszállt valami. Mérhetetlen haragot éreztem a kilátástalanság miatt, amit nem tudtam elfojtani. Flower azonnal elköltözött, azután röviddel benyújtotta a válókeresetet, majd elment a városból.

Összetörtem, de nem magamat hibáztattam, hanem őt. Eleinte. Később, egy-két év múlva viszont rá kellett ébrednem, csakis magamnak köszönhettem, hogy vége lett a házasságomnak, azóta pedig teljesen más vagyok. És azt kell mondanom, hogy nagyon jó volt ez a változás.

Elég nagy érvágás volt, amikor az első szerelmem kilépett az életemből, mert én nem voltam elég erős ahhoz, hogy megoldjam a problémáimat. Öt évnek kellett eltelnie, hogy újra egymásra találhassunk. Persze nem

gondoltam sosem, hogy én és ő, meg közös jövő, de ahogy öt év után megláttam, valami elszabadult bennem.

Miután mindenki szíve megnyugodott a történetek után, Flower visszaköltözött. Természetesen először a szülői házba, nem siettünk el semmit. Udvarolni akartam, körülrajongani, kedveskedni neki, és igazából a múltban akartam érezni magamat. Pontosabban pedig a múlt azon részében, amikor elkezdődött a kapcsolatunk.

Én tizenkilencéves voltam, ő pedig tizenhét, amikor elcsattant közöttünk az első csók. Eleinte Gabriel felé húzott, de valamiért mégis engem választott, pedig egyáltalán nem igyekeztem. Jobban lefoglalt, hogy laposra verjem a környék nagymellényű kölykeit. Mindig is lázadtam, mindig az enyém volt az utolsó szó. Ettől függetlenül kaptam én is hideget-meleget, de sosem hagytam magamat. Elég sok lány volt körülöttem, mindig volt valaki az oldalamon, de sosem voltam szerelmes, csak fellángolásaim voltak.

Egyszer, aztán Flowerrel kimentünk a nem messze lévő kis halastóhoz. Mindenáron sült halat akart enni, de az apja azt mondta neki, fogja meg magának. Kikísértem, és a horgászat megállt egy sovány halnál, mi viszont sokkal többet kaptunk azon az estebe nyúló délutánon: egymást. Annyira szép volt, hogy nem is értettem, eddig miért nem nyitottam felé, szóval onnantól egy pár lettünk. Ahogy betöltötte a húszat, megkértem a kezét, azután rá két évre elvettem feleségül. Házat vettünk, dolgoztunk, évekig jól ment minden, már éppen hajlottunk a gyerekvállalás felé, amikor kirúgtak, onnan pedig ismeri mindenki a sztorit.

Így, három évvel Four Range után nem is kívánhatnék mást, csak ezt a csodálatos jelent, a gyönyörű feleségemet, és a hamarosan érkező gyerekeket. Egy már úton van. Kicsit megcsúsztunk ezzel, de az orvos szerint nem vagyunk lekésve semmiről. Flowernek volt egy kisebb

hormonterápiája, ami után sikeresen teherbe esett, most pedig fél lábbal a harmadik trimeszterben van. Hat és fél hónapos terhes. Kisfiút hord a szíve alatt, aminek én személy szerint borzasztóan örülök, persze, ha kislány lett volna, akkor sem lettem volna letörve.

Az életem megváltozott, kivirágzott, csodálatos volt. Öröm volt minden nap felkelni, öröm volt élni. Lett értelme végre mindennek.

***

Azon a napon korai vacsorára voltunk hivatalosak Ravenékhez. Azt elfelejtettem említeni, hogy nem egy esküvőt tartottunk, hanem kettőt. Miután Keith-t – Nagy Keith, én csak így hívom – kiengedték a börtönből, Raven idehozta, mi pedig befogadtuk. Nem igazán zavarta őket a közöttük lévő körkülönbség; úgy minket miért kellett volna? Boldogok voltak, ez volt a lényeg, semmi más. És a pasi megkérte a lány kezét, aki örömmel mondott igent.

Ravenből kis tyúkanyó lett, aki szerette maga köré gyűjteni a barátait, amit teljesen megértettem, hiszen elveszítette a családját, csak mi voltunk neki. Bármikor hívott, mi mentünk, már ha éppen a feleségem nem az ágyat nyomta. Borzasztóan megviselte a terhesség, de igyekezett mindig erősnek maradni, ami többé, kevésbé sikerült.

– Segítsek felvenni a cipődet? – érdeklődtem kíváncsian a bejárati ajtó előtt állva. Flower a balerina cipőjével küzdött, de egy szót sem szólt, hogy szüksége lenne segítségre.

– Megoldom – fújta egy hatalmasat, azután nagy nehezen beledugta a lábát. – Elfáradtam. Alhatok? – nyöszentett egyet, majd megdörzsölte az arcát. Nagyon kimerültnek tűnt, ami nem volt csoda, hatalmas terhe volt már akkor. Az orvos szerint ez a hormonok mellékhatása, szóval nagy babára számítottunk. Azt is elhintette neki az orvos, lehet, császármetszéssel kell majd a világra hoznia. Flowernek teljesen mindegy

volt akkor már, csak vegyék ki belőle. Sajnáltam szegényt, de annyira gyönyörű volt még így is, kivirult.

– Nem akarsz menni? – néztem rá szomorúan, persze, ha nem bírt volna menni, Raven megértette volna.

– Deee! – kapta fel a fejét, majd megvillantotta a szemét. – Rohadt éhes vagyok. Egész nap erre készültem. Készültünk – csúsztatta tenyereit kerek pocakjára.

– Akkor, menjünk! – nyújtottam felé a karomat, amibe belefonta a sajátját, majd úgy vezettem az autóhoz.

A kocsimat eladtam, vettem helyette egy Nissan X Trailt, amiben kényelmesen elférnek majd a gyerekek, és Flower is jelenlegi állapotában. Előzékenyen kinyitottam neki a kocsiajtót, besegítettem, sőt, még át is húztam neki a biztonsági övet, hogy meg se kelljen mozdulnia.

Tudom, lovag vagyok...

– Nem mondta Raven, mit főz? Csirkét akarok krumplipürével. Ah, jesszus! – hördült fel, majd a hasához kapott.

– Mi a baj? Jól vagy? – kérdeztem riadtan, de közben az utat is figyelnem kellett.

– Persze, csak lerúgta a lépemet az úr – sziszegett fájdalmasan, és próbált kényelmesen elhelyezkedni az ülésben.

– Gondolkodtál már a nevéen? – tettem fel a kérdést, amire nem hittem, hogy választ kapok majd.

Nagyon régóta lapozgattuk a naptárat, de egyetlen név sem nyerte el a tetszésünket. Tradicionális nevet sem akartunk adni a kicsinek, mert a nyelve is beletört volna, mire megtanulja, ahogy annak is, aki megkísérli kimondani.

– Tegnap szólt a Music Channelen egy retró szám. Gareth Gates énekelte. Nekem bejön ez a név. Mit szólsz? – pillantott felém.

– Gareth? Gareth Hyland. Hé, Gareth, vidd ki, kérlek, a szemetet – próbálgattam a nevet, és be kell valljam, tetszett nekem is.

– Ugye, hogy nem is olyan rossz? – húzta ki magát elégedetten, telt ajkai között rés nyílt, ami mindig annyira szexivé, annyira kívánatosá tette őt. Inkább oda se néztem.

– Tényleg tetszik – bólintottam, azután befordultam az utcába, ahol Ravenék háza állt.

Egyedül intézett mindent ezzel kapcsolatban. A pénz részét nem tudom, de gyanítom, hogy azért Keith is segített neki, mert hiába dolgozta agyon magát a pubban, ennyi mégsem jött össze. Segítettünk neki lakhatóvá tenni. Bontottunk, burkoltunk, falakat döntöttünk és a többi. Victor is bepiszkolta a kezét, sőt, ami azt illeti, egész jóban lettünk vele Four Range óta. Azt mondjuk már nehezebben viseltem, hogy a húgom belezúgott, de szerencsére Victor ügyesen kezelte a helyzetet. Azt mondta neki, az egyetem végéig tegyék ezt pihenőre. Mint kiderült, tetszett neki a testvérem. Nem tudom, mi játszódna le bennem, ha ő lenne a sógorom. Lehet, megütném. Többször. Oké, hogy a boldogság a legfontosabb, de Victor Butlerről beszélünk!

– Kicsit felkavarodott a gyomrom – kapaszkodott meg a műszerfalban Flower, ahogy megálltam.

– Ettél attól függetlenül, hogy vacsorára jöttünk?

– Persze, ettem kekszet, meg tézstasalátát, gyrost – sorolta bőszen, közben nyelt egy nagyot.

– Kicsim, ki ne dobd a taccsot – csatoltam ki gyorsan magam, de leintett.

– Nem, nem, jól vagyok. Segíts ki, kérlek – csatolta ki magát ő is, azután próbált kiszállni. Rögtön a segítségére siettem. Olyan kis elesett volt. – De cukik ezek a szolárlámpák, vehetnék mi is – csicseregte, ahogy meglátta a bejárat felé vezető út mellett futó apró lámpákat.

– Legyen úgy – bólintottam. Megtanultam az elmúlt hónapokban, hogy egy állapotos nővel nem igazán szabad vitára kelni, ellentmondani neki, sőt, nagyon megmagyarázni se dolgokat, mert úgyis te húzod a rövidebbet.

Lassan besétáltunk a verandára. Ő ugyan sietett volna, de leintettem, hogy nem vagyunk elkésve. Fixa ideája volt, hogy mivel ő terhes, mindenki csak sajnálja, mert alig tud megmozdulni, időbe telik, amíg összeszedi magát, kényelmetlenül érezte magát emiatt. Pedig mind türelmesek voltunk, és odafigyeltünk rá.

Éppen kopogtam volna, amikor Flower elkapta a karomat. Riadtan fordultam felé. Messze volt még a vége, de bármire fel voltam készülve. Egyfolytában erre készültem, még álmomban is, hogy mi lesz, ha beindul a szülés.

– Menni kell? – kérdeztem riadtan, azután belekulcsoltam a kezemet az övébe. Hatalmasra nyitotta a szemeit, eltátotta a száját, végül fura grimasszal fordult felém.

– Dehogyan kell, csupán rosszul mozdult ez a kis ördögfióka – intett le, majd kifújta magát. – Csengess csak!

Megnyomtam a csengőt, közben idegesen feszengettem. Féltem attól, hogy Flow nem mond igazat, és valami komolyabb fájdalma van, vagy fura, addig nem észlelt érzése. Nagyon aggódtam érte, ám nem volt időm tovább agonizálni ezen, mert nyílt az ajtó.

– Hát végre! – ugrott a nyakamba Raven, majd nagy puszit nyomott az arcomra.

Az elmúlt években közelebb kerültünk egymáshoz. Az itt történtek mindenkiben mély nyomokat hagytak, de együtt sikerült feldolgoznunk és túllépnünk rajta.

– Helló, én is itt vagyok! – emelte meg sértődötten a hangját Flower. – Duplán.

– Tudom, tudom – ismételte, majd megkerült és a barátnője felé indult. – Gyönyörű vagy, mint mindig – szorította meg óvatosan Flower kezét, megölelni nem merte.

– Igen, mint egy báli bálna – erőltetett mosolyt az arcára, azután elindult az ajtó felé. – Menjünk, mert kicsit éhes vagyok. Nagyon – tette hozzá halkan, miközben átlépte a küszöböt, mi pedig követtük.

Ravenék háza hasonló volt a miénkhez, annyi különbséggel, hogy hatalmas kert tartozott hozzá, amit szintén mi hoztunk rendbe. Nagy teraszt készítettünk, ahol bőven elfért egy száz fős vendégsereg.

– Sziasztok! – intettem a nappaliban ücsörgő szőkeségnek, aki kicsi Keith társaságát élvezte.

– Helló! – fordult felém széles mosollyal az arcán, azután felállt a kanapéról és felénk igyekezett a kisfiúval a nyomában.

– Ah, Jessa, ő itt Flower – mutatott a feleségem felé Raven. – Tudod, találkoztatok, amikor, nos, amikor...

– Igen, tudom – nyújtotta kezét a szőke nő felé, aki hasonlóan tett.

– Nagyon cuki a pocakod – jegyezte meg széles mosollyal Jessa, majd Flower hasa felé nyúlt, de akkor hatalmas robajjal vágódott ki mögöttünk a veranda ajtaja, majd egy hangos férfi sikoly vágta át a pillanatnyi csendet.

– Kisbaba? Imádom a kisbabákat! – ujjongta a magas szőke férfi, és megindult a feleségem felé, aki eltorzult arccal próbált hátrálni, de nem sikerült neki elmenekülnie a becsapódás elől. A pasas térdre vágódott előtte és a fülét a hasához nyomta. – Akarsz játszani Jack bácsival? Mocarogj, kis haver! – beszélt átszellemülten Flower hasának.

– Talán előbb be kellene mutatkoznunk, nem? – kocogtatta meg rémülten a szőke férfi vállát Flower.

– Jack vagyok, örvendek – mondta ezt úgy, hogy le sem vette a fülét a feleségem pocakjáról.

– Jack, ne terrorizáld már szegényt – csóválta meg nevetve a fejét Jessa, azután Ravenre nézett, aki majd' kidurrint a nevetéstől. Komikus volt a szituáció, eszembe sem jutott, hogy számon kérjem a férfit. Látszott rajta, hogy nagyon rajong a gyerekekért. Széles vigyorral várta, hogy a fiam megmozduljon.

– Shh! – intette le a nőt idegesen, aztán újra nagy mosolyra húzta a száját.

– Megmozdult – mondta boldogan.

– Mhm, biztos nem tetszik neki a képed, Jack bácsi – szólalt meg mindent tudóan kicsi Keith, erre pedig mind felneveltünk.

– Keith, inkább nézd meg apád felgyújtotta-e már a kertet – állt fel sértődötten a férfi, majd leporolta a nadrágját.

– Apa ügyes szakács – húzta el a száját a kissrác, aztán méltóságteljesen kivonult a házból.

– Hát tudod... – húzta össze barna szemeit Raven, ahogy Jackre nézett, és próbálta elfojtani a nevetést.

– Ó, kicsim, te is ügyes szakács vagy – ölelte át Jack derekát Jessa, majd pusztit nyomott a nyakába.

– Szóval, Flower vagyok, Hyland – mutatkozott be a férfinek végül Flower.

– Jack Davis – mosolygott rá a férfi, azután a kezét nyújtotta felé. – A pocakod pedig irtó cuki! – sikoltotta el magát teljes extázisban a pasi, de a feleségem nem várta meg az újabb hadjáratot, fogta magát és kiment ő is Keith után.

– Nem egy érzelgős fajta, kissé talán mogorva is. Főleg, mióta a harmadik trimeszter felé tart – mondtam Jacknek, azután a kezemet nyújtottam felé. – Ralph Hyland.

– Ne haragudj, ha letámadtam, de nem bírok ellenállni a kisbabáknak – rázta meg kissé zavartan a kezemet.

– Szerintem többé hozzád se fog szólni – mondta Raven.

– Szerintem is elástad magadat előtte – kuncogott Jessica.

– A többiek? – váltottam inkább témát.

– A grill körül – mutatott Raven a kijárat felé. – Chey nem jön? – érdeklődött a húgom felől.

– Nem, nincs a városban. Egyetemi ügy – magyaráztam. – De nem is bánom. Nem vagyok én kész arra, hogy Victorral lássam – húztam el rosszállóan a számat. Victor komoly szándékai ide vagy oda, Cheyenne a kishúgom. Nem megy ez olyan egyszerűen.

– Pedig annyira szépen beszél róla, és totál odáig van érte. Sokat változott, megkomolyodott – magyarázta Raven.

Oké, tényleg sokat változott a pasas, de akkor is a húgomról beszéltünk. Nekem mindig az az apró totyogó marad, akire vigyáznom kellett, amíg anya bevásárolt, hiába múlt el húszéves.

– Szóval, a lány, akiről a pasi beszélt – kezdett el mutogatni Jessica –, a te húgod? Az a lány, akit...?

– Igen! – bólogattam. – Azt hiszi, ő mentette meg, pedig... Náh, mindegy, a lényeg, hogy tisztességesek a szándékai, a többivel meg majd megbarátkozom. – Raven elhorkantotta magát a szavaimra, amire morcosan pillantottam rá. Nem volt ezen semmi vicces.

– Bocsáss meg, csak annyira jól áll ez a vadállat, aki védi a családját szerep – mentegetőzött. – Kérsz valamit inni?

– Egy tonic jólesne – mondtam végül, kötekedés nélkül.

Noha mindig belém mart, ettől függetlenül ez az időszak az egyik legszebb volt az életemben. Családom volt, nagy és boldog családom.

– Hoznál nekem is egy vizet? – szisszent fel Jack félénken. Raven csak intett, majd eltűnt a konyhában.

– És egyébként, nem úgy volt, hogy sültes tál lesz? – fordultam érdeklődve a szőke páros felé.

– De, az is! – mondta Jessica. – Csak tudod, sok az egy négyzetméterre jutó pasi, és úgy gondolták, jobb a steaknek, ha grillen sül. Na, most, amit mi főztünk a konyhában, az kész, a steak meg... – tárta szét a karjait, ezzel is arra célozva, hogy meg fog csúszni a vacsora.

– Sütőben még tovább tartana! Láttad, milyen vastagok azok a húsok? – förmedt rá a párjára Jack. Jessa azonban csak fintorgott és tátozott, nem mondott semmit. Viccesek voltak.

– Oké – mondtam elkerekedett szemekkel, azután elindultam a veranda ajtaja felé, nem vártam meg Raven, mert a párociska hajbakapott, és nem akartam a lövészárokban rekedni.

Ahogy kiléptem az udvarra, festői nyugalom telepedett rám. Annyira jól nézett ki a hátsó rész. Ha nagyon el akarnám bízni magam, akkor mondanám, hogy az én érdemem is. Raven a verandára terített. Hosszú asztal, fehér abrosszal letakarva, ízléses és egyszerű fehér tányérokkal, rattan kerti székekkel szegélyezve.

Kicsit távolabb, direkt a grillnek kialakított fedett részen beszélgetett Victor, Keith és Dempsey, akit már nagyon régóta nem láttam. Jó kapcsolatba kerültünk a nyomozóval, őt is családtagnak tekintettük, hiszen kiállt értünk. Különösen tiszteltem amiatt, hogy nem hagyta annyiban Cheyenne ügyét.

Nem olyan messze, a grillező mellett volt egy kerti tó, amit szintén közösen készítettünk. Emlékszem, amikor kiástuk az alapot, eleredt az eső, de persze, mi nem álltunk meg, be akartuk fejezni, mert nem sok hiányzott. A munka kész lett, azután pedig katasztrófális sárdobálás alakult ki. Úgy játszottunk ott, mint a gyerekek, és ettől volt jó az egész. Gondtalanok voltunk, boldogok, nem számított semmi, csak az, hogy ott vagyunk

egymásnak. A család nem csak attól család, mert összeköti őket a vér. Az élet magától hozza ezeket a kötelékeket, embereket, akikkel olyan viszonyt alakítunk ki, mintha ezer éve ismertük volna egymást, egyszóval befogadjuk őt magunk közé. Gabriel nagy úrt hagyott maga után, ezt pedig nem fogjuk tudni betölteni, de törekedtünk rá azzal, hogy minél több, számunkra fontos embert gyűjtöttünk magunk köré. Dempsey is ilyen volt, Jessa, Jack, Victor, na meg Keith.

Amikor Raven elmondta a történetét, szkeptikusan álltam hozzá.

Ugyan, mit akar egy nagyvilági fazon a nagyváros mellett?

Azt hittem, ha ideköltözik, nem fogja bírni, ám Keith Byrnes erre rácáfolt. Bebizonyította, hogy fontos neki Raven és kicsi Keith is. Na, meg ő is társ volt abban a sárháborúban.

– Nézd, Flower, itt egy gyík! – kiáltott fel kicsi Keith, majd a tó előtt álldogáló feleségemhez szaladt, aki érdeklődve nézett a kisfiú felé.

– Tedd le gyorsan, hadd menjen! – suhintott a kisgyerek felé, majd megfordult. Akkor láttam, hogy nachos van a kezében, és élvezettel tömi a szájába. Hát mondta, hogy éhes...

– Üdv, emberek! – kiáltottam fel, ahogy megindultam a sütögető férfiak felé. Keith kedves mosolyt dobott felém, ahogy Dempsey is, ám Victor csak óvatosan biccentett. – Hogy állunk? – dörzsöltem össze a tenyeremet, ahogy odaértem.

– Negyed óra, és kész – mondta Keith, majd megfordította az egyik szelet húst, locsolt rá egy kis páclevet.

– Hogy vagytok, Ralph? – nyújtotta felém a kezét Dempsey.

– Erre a kérdésre most nem merek válaszolni – biccentettem a közeledő feleségem felé. Dempsey elmosolyodott.

– Kérsz egy falatot, Flower? – érdeklődött kíváncsian Keith. A feleségem persze nem rázta a fejét. A férfi óvatosan vágott egy picit az egyik húsból,

majd felé nyújtotta. Flower levette a villáról, azután megfújta és bekapta.

– Hmm, ez isteni finom – duruzsolta ábrándosan. – Puha, szaftos. Kérek még!

– Akkor nem kell neki negyed óra – forgatta meg a többi húst is a rácson a férfi, azután Victor felé nézett. – Haver, jó lenne, ha nem zabálnád meg a gyerekem előtt a szezámos csirkemell falatkákat! – mutatott rá a villával. Victor pedig fancsali ábrázattal nyelt egy nagyot, majd megtörölte a száját.

– Pardon, majd kárpótolom – húzta el fájdalmasan a száját, amire Dempsey felhorkantott, majd beleivott az üdítőjébe.

– Veszél neki egy Rolexet a születésnapjára? – mart belé Flower, majd nekitámaszkodott az egyik tartóoszlopnak, a hasára simította a kezét.

– Nem szereti az ilyen dolgokat – rázta meg a fejét Keith. – Egy lovat, vagy olyan menő gyerekterepjárót.

– A négy kerék meghajtásút, ami a sárban sem akad el? – kérdeztem izgatottan, mire Keith bólogatott.

– Az, az!

– Olyan én is szeretnék majd a fiamnak – húztam ki magamat büszkén, amire Flower hozzám vágott két darab nachos-t.

– Tudod, mi kell most a fiadnak? – kelt ki magából a feleségem. Megráztam a fejemet, pedig tudtam, hogy attól is kiborul, de egyébként minden válasz rossz volt ilyenkor. – Étel! – villantotta meg a szeméit, azután nachos-t tömött a szájába.

– Hát, eddig is vérmes volt a hölgy, de most a triplájára nőtt eme tulajdonsága, nemde? – sétált mellém Dempsey, halkán suttogott, hogy Flower ne hallja meg.

– Túl lehet élni, csak legyen tele a hűtő – tartam szét nevetve a karomat.

– Ki szomjas? – érkezett meg a nagy kérdéssel a társaságba Raven, mögötte Jessával és Jackkel. – Ralph, neked itt a tonic-od! – nyomta a

kezembe a hús frissítőt. – Flower, mentes víz? – kérdezte a barátnőjét, mire az bólított és a felé tartott üveg után nyúlt. – Drágám, neked is hoztam! – kiáltott a kistó szélén szöszmötölő fiú felé.

– Most nem érek rá! – förmedt az anyjára az apróság.

– Fiam, igyál! Tudod, hogy neked ez nagyon fontos – beszélt a kisfiú lelkére az apja, amire a gyermek cammogva ugyan, de felállt, az anyjához sétált, elvette tőle a vizes üveget és nagyokat kortyolva ivott belőle. Raven összehúzott szemekkel nézte Keith-t, aki maga elé tartotta a kezeit, mintegy megadásként. Úgy láttam, rá jobban hallgat a kisfiú, ezt pedig Raven valamelyest nehezményezte.

– Mi lesz a pici neve? – kérdezte kíváncsian Jack, majd Flower mellé somfordált. Sosem láttam még férfit ennyire rohamot kapni állapotos nő társaságában. Ebből pedig azt szűrtem le, hogy ő is hasonló élményekre vágyik.

– Egyelőre a Gareth-ben egyeztünk meg – válaszolt Flower.

– Aw, de kis különleges – csodálkozott rá Jessica.

– Igen, nagyon szép – csatlakozott hozzá Raven is.

– Egy gyermek mindig örömet hoz a családba, legyen az bármilyen is. Mármint a család. Mi egy család vagyunk, nem? – nézett szét illetődötten Victor, mi pedig meglepetten fordultunk felé.

Az, hogy ez az ő szájából hangzott el, alapjaiban rendítette meg mindenkit. Ismertük a múltját, tudtuk, milyen volt, de láttuk, mivé lett, és ezek a mondatok pedig arra engedtek következtetni, hogy ő is a családjaként tekint ránk.

– Dehogynem, főnök – bólított Raven.

– Főleg azok után, ami akkor a kórházban történt – karolta át a vállát Dempsey, amire Victor elfintorodott.

– Ne is emlékeztess rá, cseszd meg! – mondta morcosan.

- Mert mi volt a kórházban? – kérdezte Flower kíváncsian.
- El ne mondd! – vicsorgott Dempsey-re a férfi, de a nyomozó nem titkolt semmit.
- Amikor eltörtem az orrát, bevittem. De a felvételnél összekeverték a papírjait egy másik betegével, aki...
- Csitt! – villantotta meg a szemeit a barna bőrű pasas, de Dempsey folytatta:
  - Szóval, aki prosztatavizsgálatra jött. Victor persze bement, mert nem tudta, aztán egy hangos sikolyt hallottam, majd letolt nadrággal, egy szál boxerben szaladt ki a kórteremből – nevetett hangosan a mondat végén.
  - Ó, istenem! – temette a tenyerébe az arcát Victor.
  - Ezt eddig miért nem mondtátok? – kérdezte kacagva Raven, de nemcsak ő, mind nevtünk.
  - Elfelejtődött biztos – vont a vállát Keith miközben levette a húsokat a grillről.
  - Ezt sosem fogom elfelejteni – csóválta meg a fejét elbambulva Victor.
  - De figyelj már – bökte meg a magas férfi vállát Jack –, nem is volt gyanús, amikor azt mondták, told le a gatyád?
  - Gondoltam, biztos tudják, mit csinálnak – válaszolta komolyan.
  - De ha az orroddal volt a baj, akkor miért akartak volna hátulról – köszörülte meg a torkát Raven, azután visítva kérdezte: – behatolni? – Annyira nevetett, hogy neki kellett támaszkodnia az egyik tartóoszlopnak.
  - Mert ha elrontanak valamit, akkor kezdhetik előlről – kacagott fel hangosan Jessica is.
  - Vagy csak meg akarták nézni, hogy nem csúszott-e le pár szilánk – horkantott Flower.
  - Azért az durva, hogy a nők így bealáznak, barátom, én nem hagynám annyiban – bökte meg a vállát Dempsey, de Victor csak fintorgott.

– A méltóságomnak már úgyis mindegy – sóhajtotta, majd Keith felé fordult: – Nem ehetnék inkább?

– De, persze. Raven, van itthon fak-anál? – hangsúlyozta ki direkt az anál szót, amire Victor végül totál vérig sértődött.

– Anya, mi az az anál? – kapta el Raven kezét kicsi Keith. Síri csend telepedett a társaságra, mindenki szeme elkerekedett, aztán Victor hangosan felröhögött.

– Hm, a karma – támasztotta meg állát a kezével.

Raven riadtan nézett végig rajtunk, aztán dadogva próbált kinyögni valamit, amire Keith felhorkantott.

– Kérdezd meg apukádat – dobott puszit a férfi felé. Keith persze lefagyott, halálra vált ábrázattal nézett le a fiára.

– Hát, az egy ilyen izé – dadogott Keith, majd körbepillantott, így próbált segítséget kérni.

– Ilyen szó nincs is, csak olyan, hogy fakanál – mentettem meg végül a helyzetet. Elkerülhetetlen, hogy feljöjjenek szexuális célozgatások, ha ennyi felnőtt jön össze, szóval fel kell ezekre készülni, ha gyerek is van a családban. Én pedig nagyon is fel voltam készülve, tekintve, hogy hamarosan szülővé válok. – Biztos csak a végét hallottad – kacsintottam a kisfiúra. Keith nagy levegőt fújt ki, majd megtörölte a homlokát.

– Jövök neked egyel – nyújtotta felém az öklét, amihez hozzácsaptam a sajátomat.

– Biztos én is kerülök majd kényelmetlen helyzetbe a fiammal, szóval számítok rád – húztam széles mosolyra a számam.

– Na, ha kész a hús, együnk! – csapta össze a tenyerét Raven, majd megfogta a kisfia karját és az asztal felé húzta.

– Hah, erre várok tegnap óta! – lökte el magát nagy sóhajtás közepette Flower az oszloptól, és ő is az asztal felé indult. Jack megelőzte, majd

illegesen kihúzott neki egy széket, amire szinte rázuhant. – Köszönöm, Jack! – paskolta meg a férfi karját, majd egyik szemöldökét megemelve csóválta meg a fejét. Jólesett neki, hogy figyelemmel tünteti ki a pasas, bármennyire is játszott az unott dámát. És végső soron nekem is tetszett, hogy ragyog a feleségem.

Mind helyet foglaltunk a nagy, terülj-terülj asztalkám körül. Keith ült az asztalfőre, egyik oldalán Raven, a másikon pedig Jessica. Volt ebben keze a múltjuknak is, úgy éreztem. Kicsi Keith az anyja mellé helyezkedett, azután Flower és én. A másik oldalon pedig Jessica mellé Jack ült, Dempsey és Victor.

– Nos – állt fel Keith –, nem igazán vagyok a szavak embere, de most szeretnék pohárköszöntőt mondani – nézett végig rajtunk. – Sokáig nem volt senkim, kilátástalan volt az életem, a helyzetem, de jött ez a gyönyörű nő és a felszínre húzott – pillantott le Ravenre, akinek az arcára enyhe pír kúszott. – De nem csak boldogságot kaptam, hanem egy családot, titeket. Nem lehetek elég hálás a sorsnak, hogy kitartottatok mellettem, hogy kitartottatok a családukért. Mert az vagyunk, egy nagy család – mosolyodott el, azután a magasba emelte a poharát. – Egészségetekre!

– Ez olyan szép volt – pityeredett el mellettem Flower, de gyorsan felszárította a könnyeit, ahogy bevillant a látóterébe a krumplipüré.

– Miért ilyen kevés a szezámfalat? – nézett szemrehányóan kicsi Keith az apjára, aki Victor felé terelte a pillantását.

– Kérdezd meg a bácsit az asztal túlfelén – csóválta meg a fejét Keith, de közben mosolygott. Victor pedig úgy tett, mintha meg se hallotta volna a családfő szavait.

– Nyugi Victor – kacsintott rá Raven –, majd jobb lesz ez an(n)ál is – nevetett fel, miközben a saláta után nyúlt. A férfi pedig morcosan elhúzta a száját.

– Most már ezt kell hallgatnom az idők végezetéig, igaz? – kérdezte lemondóan Victor.

– Vagy talán még a(n)nál is tovább – kacsintottam rá én is. Ez azért egy kis adu volt a kezemben, tekintve bimbózó kapcsolatát a húgommal. Nem akartam halálra szekálni, de azért pár vicces családi összejövetelet bőven megért.

Tehát ott voltunk mi, a pepita család, akik annyi mindenben mentek keresztül együtt. Azt mondják, családot nem választhat magának az ember, de olykor jönnek olyan barátok az életedbe, akiket családtagként szeretsz. Ez teljesen így van. Évekkel ezelőtt el sem tudtam volna képzelni, hogy egy nap majd így ülök, boldogan, pozitivitással túlsordulva, a szülővé válás kapujában.

Az életedet nem te választod, az választ téged, neked pedig méltóvá kell válnod arra, hogy élhesd. Azt hiszem, jó úton haladtam. Jó úton haladtunk!

- Vége -